

говѣ другари въ игритѣ му; негови малки сестри и братя; щѣли да спятъ въ леглото му; щѣли да му пѣятъ, когато майка му го остави самъ. Той никога не се е чувствувалъ толкова доволенъ и толкова щастливъ.

Минало пладне. Слънцето се спуснало ниско. Лжчитѣ му се промъквали прѣзъ градската врата, която се издигала на края на улицата и била окрасена отгорѣ съ римския орелъ. Тази вечерна свѣтлина била съесѣмъ червена, като смѣсена съ кръвъ. И тя багрѣла всичко, каквото срѣщнела изъ пѣтя си, надолу по улицата. Тя багрѣла сждоветѣ на грънчаря, дѣската, която скърцала подъ триона на дърводѣлеца, а сжщо така и бѣлата кърпа, която прибраждала лицето на Мария.

Но най-хубаво блещѣли слънчевитѣ лжчи въ малкитѣ локви, събрани между голѣмитѣ неравни плочи, които покривали улицата. Изведнѣжъ Исусъ пѣхналъ ржката си въ локвата, най-близко до него. Поискало му се да боядиса своитѣ птици съ разискрената слънчева свѣтлина, що багрѣла тѣй хубаво водата, стѣнитѣ на кжщитѣ и всичко наоколо. Юда щомъ видѣлъ какъ Исусъ боядисва глиненитѣ си кукувички съ слънчевата свѣтлина, извикалъ отъ възхищение. И той се опиталъ да улови слънчевитѣ лжчи, които багрили локвичкитѣ, но тѣ се изплъзвали между прѣститѣ му. Колкото бърже и да свивалъ шепата си, свѣтлината все бѣгала. Той не можалъ да вземе нито капка боя за нещастнитѣ си птички.

— Чакай, Юда! — казалъ Исусъ, — азъ ще дойда да боядисамъ и твоитѣ птици.

— Не, казалъ Юда, не ги пипай, тѣ сж си хубави и така.

Той се повдигналъ съ свити вѣжди и стиснати устни. Послѣ стѣпкалъ съ крака птицитѣ и ги направилъ една слѣдъ друга малка, смачкана топка.